

Præjudicielt spørgsmål

Omfatter begrebet emballage som defineret i artikel 3 i direktiv 94/62/EF, som ændret ved direktiv 2004/12/EF⁽¹⁾, kartonrør (ruller, rør og tromler), som der er spolet et fleksibelt materiale rundt om, såsom papir eller plastfolie, og som sælges til forbrugerne?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/12/EF af 11. 2.2004 om ændring af direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald — Erklæring fra Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet (EUT L 47, s. 26).

Sag anlagt den 26. juni 2015 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-314/15)

(2015/C 294/50)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og E. Manhaeve, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽¹⁾, idet den ikke har sikret sekundær eller tilsvarende rensning af byspildevandet i 15 byområder med mellem 10 000 og 150 000 PE for så vidt angår samtlige udledninger uden for de følsomme områder, eller med mellem 2000 og 10 000 PE for så vidt angår samtlige udledninger, til ferskvand og flodudmundinger.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med søgsmålet har Kommissionen anført, at Frankrig, hvad angår 15 byområder, ikke har gennemført Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand korrekt.

I henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i direktiv 91/271/EØF, skal byområder med mellem 10 000 og 15 000 PE for så vidt angår samtlige udledninger uden for de følsomme områder, eller med mellem 2000 og 10 000 PE for så vidt angår samtlige udledninger til ferskvand og flodudmundinger, være forsynet med kloaknet, og spildevand skal underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning, senest 31. december 2005.

⁽¹⁾ EFT L 135, s. 40

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour constitutionnelle (Luxembourg) den 29. juni 2015 — ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA mod État du Grand-duché de Luxembourg

(Sag C-321/15)

(2015/C 294/51)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour constitutionnelle r

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ArcelorMittal Rodange et Schifflange SA

Sagsøgt: État du Grand-duché de Luxembourg

Præjudicielt

Er artikel 13, stk. 6, i den ændrede lov af 23. december 2004 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, for så vidt som den giver den kompetente minister mulighed for at kræve returnering uden fuldstændig eller delvis erstatning af kvoter, der er tildelt i henhold til samme lovs artikel 12, stk. 2 og 4, men ikke er blevet anvendt, forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF⁽¹⁾ og nærmere bestemt med opbygningen af ordningen for handel med kvoter, der er fastsat heri, idet dette spørgsmål vedrører den faktiske tilstedeværelse — og i bekræftende fald — kvalificeringen af returnering af de kvoter, der er tildelt, men ikke er blevet anvendt, såvel som af spørgsmålet om den eventuelle kvalificering af samme kvoter som formuegoder?

⁽¹⁾ EFT L 275, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 2. juli 2015, TDC A/S mod Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

(Sag C-327/15)

(2015/C 294/52)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: TDC A/S

Sagsøgte: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Præjudicielle spørgsmål

1. Er direktiv 2002/22/EF⁽¹⁾ af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter »forsyningspligtdirektivet«), herunder artikel 32, til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en virksomhed ikke har krav på særskilt dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt efter direktivets kapitel II, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af den supplerende obligatoriske tjeneste?
2. Er forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at virksomheder kun har krav på dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis nettoomkostningerne udgør en urimelig byrde for virksomhederne?